

ΣΚΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ κ. Λομβάρδος μελετᾷ τὸν βουλευτικὸν κατὰ λόγον
σύννουσ.

ΒΟΡΑΕΥΤΗΣ.—Μὴ ἀκούετε τί λέγει ὁ κόσμος, κύριε ὑπουργέ· ἐγὼ εἶμι πιστὸς εἰς τὸ νόμισμα...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ.— Πισ-ός... Αἶ! ὅλοι τῶρα εἴστε πιστοί,
ἀλλὰ πιστοὺς σᾶς θέλω τὸν Ὀκτώβριον, ἐκεῖ θὰ δοκιμασθῇ
ἡ πίστις σου, Πέτρος.

ΒΟΛΕΥΤΗΣ. — Καί τώρx καί πάντοτε πιστός καί στύλος τοῦ κόμματος. Ἐγὼ ἐθουσιάζοθην διὰ τὸ κόμμα. Εἶναι ἀχαραριστίx νὰ μὴ τὸ ἀνγγνωρίζετε. Θέλετε καί ἄλλην ἀπόδειξιν; Ἰδοῦ, δὲν ἔχω ἄλλην θυσίαν νὰ κἀμω. Ἀξέστε καί τὸν τελευταῖον υἱόν μου — διορίσκατέ τον ὅπου θελετε!

ΚΑΝΤΗΡ. — Εὐσεβέστατε, ἀνκφέρω, κύριε διευθυντά, ὅτι ἀπόψε ἡ το ἡσυγία καὶ τάξις... δὴ μόνον φρόνοι ἐγενοντο καὶ τρεῖς κλοπῆς.

ΔΙΕΓΕΓΝΤΗΣ. — Ἐλπίζω, ὅτι ἐλάμπετε τὸ καθήκον σας;

ΚΛΗΤΗΡ. — Μάλιστα, κύρια Διευθυντά· τούς φονευθέντας ἐθάρχμεν ἀμέσως, τούς δὲ γυναικωθέντας ἔχομεν εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ περιμένομεν τὰς δικταρχάς σας.

ΔΙΕΓΘΥΝΤΗΣ. — Πολὺ καλὰ.

“ Ἄγιε Μητροπολίτη, ἀπερξίστη νὰ ἀφήσω τὰ ἐγκόσμια, θέλω νὰ σώσω τὴν ψυχὴν μου καὶ νὰ τελειώσω τὰς ἡμέρας μου εἰς κενὸν μοναστήριον.

—Ὁ Θεὸς σε ἐφώτισε, τέκνον μου. Πόσον ἐτῶν εἶσαι;

—Τοιζήκοντα έννέα.

— Ἡ πίστις σου, τέκνον μου, ἔχει ἀνάγκη νὰ δοκιμασθῇ.

— Καὶ ποῦ ὀρίζεστε, δέσποτά μου, νὰ κἀμω τὴν δοκιμὴ-
σίχην μου.

— Εἰς τὸ ἱππικόν, τέχνην μου.

—Σβύνει τὸ σπῆτί μου, κύριε νομάρχᾳ!

— Έχεις δίκαιον, κυρά, ἀλλ' ὁ νόμος εἶναι ῥητός. Ἀπει-
τεῖ τέτοια πιιδιά. Ἄν εἶχες δύο ἀκόμη...

— Ἐνός λόγος εἶναι δύο παιδιὰ. Ἀλλὰ χρειάζονται ἐν-
νέα μῆνες καὶ νὰ εἶναι δίδυμοι.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ

Προσευχὴ ἰσπεύως·

«Φύλαχτέ με, Κύριε, ἀπὸ τὸν ἵππον μου, καὶ ἐγὼ φυλάττωμαι ἀπὸ τοῦ ἀπίστου.

—Τί λές, ὦρὲ Πάλλη, σώθηκα μού φαίνεται τὰ ψέμματα, τὰ πένονυμε τὰ Γιάννηνα.

—Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀδελφέ, δὲν βλέπω τὸν καπετὰν Λεωνίδεζ ἐπὶ κερχλῆς.

Ὁ ἐπίστρατος Ξ... ἦτο προχθές εἰς τὸν Ἀπολλωνῶν.
Ἐπειδὴ δὲν εὗρε θέσιν ἐλάθητο πλησίον φίλου του εἰς κα-
ρέκλιν ἐπὶ τοῦ δικοδρόμου· αἶφνης ἐγείρεται ὡς δι' ἐλατη-
ρίου καὶ κἀναί τὸ στήμα.

— Τί ἔχεις; τὸν ἐρωτᾷ ὁ φίλος του.

— Ἐν τῷ ἀζωογονητόν.

Ἦτον ἀπλούτιστα ἐνὰ μικρὸ σκυλάκι μὲ κουδουνάκι,
τὰ ὁποῖα ὁ Ξ. ἐξέλαθε διὰ σπύλην ἀζιωματικοῦ!!!

Εἰς νεοσύλλεκτος ἦτο κατὰ τὴν νύκτα σκοπός· ὁ ὑποδε-
κνενὸς τοῦ ἐξήγησε τί εἶναι ἔφοδος καὶ πῶς πρέπει νὰ τὴν
ἀναγγεῖλῃ. Ὁ νεοσύλλεκτος μάλιστα βλέπει ἀπὸ μακρὰν τὸ
φαναράκι τῆς ἐφόδου, φωνάζει μὲ στεντορεῖον φωνήν: «Κύρ
ὑποδεκνέχ, ἐκεῖνο ποῦ μοῦ εἶπε».

— Καλλίτερη, κύρ δεκχνέη, νά ήμουνά αλολο.

— Διὰ τί;

— Τούλάχιστον τὸ ἄλογο κλοτσάει ὅταν θέλῃ, ἐνῶ ἐγὼ μ' ὅλην τὴν κκοπέρασι οὔτε γροῦ μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ 'πῶ.

— Εἶναι ἀλήθειαι, κύριε δεκανέε, ὅτι ἄρρηστα χθές τὸ βράδυ εἰς τὴν ὑποχώρησιν, ἀλλὰ κῦρον θὰ ἔλθω ἐνωρίτερα καὶ τότε ἡ ἀπουσίᾳ μου συμπληρῆται.

— Πήγαινε νὰ κοιμηθῇς ἀπόψε εἰς τὴ φιλανθρωπία καὶ αὐτὸς
κοιμηθεῖσαι εἰς τὸ κρεβάτι σου πρὸς συμπληρωσιν.

ANEMOMAZΩΜΑΤΑ

Ἐν τῷ κήπῳ τῶν «Μουσῶν» μετὰ τὸν προσφιλῆ συζύγουν:

— Εἶναι ἀρχὴ γὰρ σύζυγος τῆς Τσελόβνας ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

— Σύζυγός της; Τί λέγεις, φίλε μου; Θά ἦτο σύζυγός της καὶ θά παρέδιδε τὴν ζωὴν του μὲ τόσην ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ δόντικα της; Αὐτὸ οὐτε εἰς τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος δὲν θά τὸ ἐσυμβούλευα εἰς αὐτόν.

Πῶς τὸ βλέπεις, ἰατρὲ, τὸ παιδί ;

— Ἀκόμη δὲν εἰσπορεύῃ καὶ ἀπορχνῇ, εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εἰσβολὴν τῆς νόσου.

— Μὴ μοῦ τὸ λέγῃς, ἱατρεῖ! Ἐχάθημεν! Καταστρεφόμεθα. Ἄν χάσω τὸ παιδί μου, θὰ χάσω καὶ τὸν ἄνδρα μου.

— Ἐννοῶ, τὸ ἀγχαπῆ πολύ.

—Τὸ ἀγαπᾷ! τὸ πιπιλῇ αὐτὸ εἶναι ἡ σωτηρία μας... εἶναι τὸ τέταρτον, κατὰκλημῶναι; ἰατρέ;

